

φνα εκείνος την έσπρωξε μακριά του.

«Ο θάνατος τόν είχε έγγριζε με τὰ χέρια του...»

Τόν αισθάνθηκε νά ερχεται κοντά του...

— Μιά στιγμή... Στάσου !...

Εκείνη τραβήχτηκε φοβισμένη και άκουσε νά τής λέη με φωνή που είχε άρχισει νά μοιάζη με έλαφρό ρόγχο :

— Αγάπη μου... μία στιγμή... πρώτα—πρώτα κύτταξε... νά ! εκεί... άνοιξε εκεί... ναι... σ' αυτό εκεί τὸ έπιπλο... ναι ! εκεί... αυτά... άνοιξε το άμέσως... Πάρε τὸ κλειδί... έδώ... κάτου από τὸ μαξιλάρι... άμέσως όμως... τώρα... γλήγορα... γιατί σέ λίγο... όχι... όχι... δέν θά είνε πιά καιρός... ε ; ...

Ένα ρίγος τρόμου διέδραμε τὸ σῶμα της. Ένα προαίσθημα φοβερό τήν κατέλαβε.

Εκείνος προσέθεσε με κόπο πολύ :

— Τὰ γράμματα σου... ναι ! εκεί... όλα εκεί είνε... πρέπει... ναι ! πρέπει... πάρα, πάρα από εκεί... μαζί σου... ή... αν θέλεις... ναι ! αν θέλεις καλύτερα κάφα... ρίχτα εκεί... εκεί στην φωτιά... στο τζάκι. Τώρα όμως ε, πρέπει... πρέπει αγάπη μου... για νά μπωρέσω σέ λίγο νά κοιμηθῶ... γλυκά... ήσυχα !...

Η άναπνοή της έκόπηκε. Πνιγότανε... Έκαμε δυὸ βήματα πίσω κι έπεσε στον τοίχο τρομαγμένη...

— Φρειδερό... ω ! Θεέ μου ! Τί λές... τί είπες ;

Εκείνος ήσυχος κατέβασε τὸ κεφάλι και προσέθεσε ήσυχότερα : — Ναι ! εκείνο που είπα... είπα... ναι !... αυτό... αυτό που κατέλαβες ! Αγάπη μου... δέν πειράζει... δέν πρέπει... δέν πρέπει νά λυπάσαι !

Εκείνη έφριξε μιὰ κραυγή και σκέπασε τὸ πρόσωπο με τὰ χέρια της. Δέν ήταν λυτή εκείνο που αισθανότανε. Ήταν φόβος, φρίκη, τρόμος. Ένας τρόμος δυνατός, άπερίγραπτος, χωρίς όνομα. Βέβαια άγαπούσε τὸν έραστή της. Τὸν αγαπούσε πολύ, δυνατά, άρρωσιωμένα, παθητικά, όπως όλες οι γυναίκες που αγαπούν τους αγαπημένους τον με τους όποιους έχουν ζήσει τέσσερα δλόκληρα χρόνια. Και ύστερα από λίγο μάλιστα, όταν θά σκεπτότανε τὰ πράγματα που ψύχραμα πόσο θά λυπότανε πὸ θά εχανε τὸν φίλον της. Θά ήταν γι' αυτήν ένας βαθύς, ένας άληθινός πόνος !

Τήν στιγμή αυτή όμως όλος εκείνος ὁ πόνος της επνιγότανε μέσα στην τραγική φρίκη τού θανάτου. Στὸ κρεβάτι αυτό που τόσες φορές είχε καθίσει μαζί του, ένα πτώμα τώρα έβλεπε στὰ μάτια της... Ένα πτώμα άγχοῦ, σκελετωμένο... Ω ! τί φρίκη ! Όρθια, δυὸ βήματα μακριά από τὸ κρεβάτι εκείνο, έμενε άνιψήτη και δέν τολμούσε νά βγάλη τὰ χέρια της από τὸ πρόσωπο. Και όταν ὁ έτοιμοθάνατος επανέλαβε: «πάρε τὸ κλειδί, προχώρησε με τὰ μάτια κλειστά και ψηλαφητά έψαξε κάτω από τὸ μαξιλάρι...

Τὸ βόηκε. Τὸ έσφιξε στὰ χέρια της και προχώρησε σὸ μυστηριώδες εκείνο έπιπλο που τής είχε δείξει.

Ο έτοιμοθάνατος επανέλαβε με έπιμονή :

— Και τὰ τρία... και τὰ τρία κουτιά...

Η φωνή του έσβυνε...

Εκείνη με τρέμοντα χέρια άνοιξε τὸ συρτάρι... Τὸ ένα, τὸ δεύτερο και τὸ τρίτο... Τὰ κρατούσε στὰ χέρια της... Τὰ είχε πάρει και τὰ τρία.

Ήταν τρία όμοια κουτιά από σναλιστὸ έβεννο...

Η φωνή του έτοιμοθανάτου άκούσθηκε ακόμα μιὰ φορά προσηκτική :

— Ρίχτα στη φωτιά !...

Η γυναίκα όμως αυτή, ή γυναίκα, που τόσο είχε αγαπήσει, τόσο είχε λατρεύσει, δέν ύπνικωσε άμέσως στη διάταγή του... Ακίνητη και σιωπηλή τὰ έκένταξε. Τὰ άνοιξε και τὰ μάτια της; καρφώθηκαν στὰ γράμματα που περιείχαν.

Πόσες άναμνήσεις ! Έφριξε μιὰ γρήγορη ματιά στὸ έπιπλο. Πόσος καιρός είχε περάσει ! Όλο τὸ παρελθὸν ζύτνησε σὸ νοῦ της. Για πρώτη φορά τή στιγμή αυτή έννοούσε όλο τὸ βάθος τού έρωτος με τὸν όποιον τήν είχε περιβάλλει τόσα χρόνια ὁ έραστής της.

Έντελῶς μηχανικά έπήρε μιὰ επιστολή στην τύχη.

Διάβασε :

«Μή με περιμένεις αύριο, αγάπη μου.Θά έλθω όπως πάντοτε τήν Τετάρτη. Στὸ έχω είπῃ χίλιες φορές στί μου είνε αδύνατον νά ερχομαι συχνότερα. Αύριο έχω ένα σωρό πράγματα νά κάνω. Ψώνια, πρόσκληση σέ τσάι, επισκέψεις... Όχι ! Όχι ! Πρέπει νά είσαι πὸ λογικός παρακαλῶ.»

Και πάρα κάτω σέ μιὰ άλλη :

«Αγάπη μου, αγάπη μου, σέ παρακαλῶ, γίνου πὸ φρόνιμος, πὸ φρόνιμος. Γιατί μου γράφεις τέτοιες τρέλλες ; Δέν σου φθάνει μιὰ δλόκληρη ήμέρα τήν εβδομάδα για νά μου τίς είπῃς ;»

Και άλλου :

«Τὰ σημερινα λουλούδια σου ήταν τρέλλα. Όραιότερα δέν έλαβα ποτέ μου. Θά έλεγε κανείς πῶς ήταν διαλεγμένα ένα πρὸς ένα. «Έλα τὸ βράδυ στην όπερα, θά είμαι με μιὰ τρελλή συντροφιά... θά δειπνήσουμε κάπου και ύστερα...» Ω ! δέν μπορεῖς νά φαντασθῆς ένα φῶμα που σὸ ετοιμάζω... Έλα».

Από τὸ μάτια της ξεφύγαν δυὸ θερμά δάκρυα.

Τί ; αυτό λοιπὸν ήταν όλο ; αυτό ήταν λοιπὸν ή ζωή ;

Έξαφνα ένα αίσθημα έντροπῆς μαζί και τύψεως άρχισε τὰ καταλαβάνη τήν πονεμένη, τήν άπελιτισμένη ψυχή της. Τώρα έννοούσε, τώρα αισθανότανε, τώρα τὰ έβλεπε όλα. Όποτε είχε λοιπὸν τόσο δυνατὰ αγαπήσει, χωρίς αυτή ν' αγαπήσει, χωρίς ν' ανταποκριθῆ.

Στὸ πάθος λοιπὸν αὐτὸ δέν είχε αφήσει τήν ψυχή της. Τὸν έραστή λοιπὸν αὐτὸν που τόσα δείγματα έρωτος είχε, δέν τὸν αγαπήσε, δέν τὸν αγαπήσε. Και τώρα ; Τί φρίκη. Τί ντροπή... Ο έραστής εκείνος που τήν έλάτρευσε όσα κανείς σέ λίγο τήν άφησε, σέ λίγο έφυγε μακριά, πέθανε... ετσι μόνο, χωρίς νά έχη ούτε μιὰ άνάμνησι τού έρωτός της... Τίποτα δέν είχε κάνει γι' αὐτὸν και αὐτὸς είχε τὰ πάντα θυσιάζει για τὰ μάτια της !...

Ανατριχίσε από σπελισία, προχώρησε μερικά βήματα και σωριάστηκε γονατιστὴ μπροστὰ στὸ κρεβάτι του.

Στὸ κρῦ και σκελετωμένο χέρι του έκόλλησε τὰ πετρωμένα της χείλη... Δάκρυα μετανοίας κυλούσαν από τὰ μάτια της. Ήθελε νά μιλήσει, νά τὰ εἰπῇ όλα, νά φωνάξη, νά κραυγήσει από μετάνοια και από τύψεις... Τὸ φρολὸ όμως τού τοίχου έχτύπησε επτά... Ο έτοιμοθάνατος τήν επρόλαβε.

— Επτά ή ὦρα ! τής είπε... Ηθες ; σ' εδχαριστῶ... Τώρα πρέπει νά φύγεις... Πρέπει... Είνε ὦρα νά γυρίσει σὸ σπίτι σου... Πήγαινε... Εδχαριστῶ... Χαίρε !...

Εκείνη έσήκωσε τὸ κεφάλι της και τὸν κύτταξε μιὰ στιγμή... Ήταν θαλιωμένη... Δέν άκουσε... δέν κατάλαβε τίποτα...

Εκείνος επανέλαβε :

— Πήγαινε λοιπὸν ! είνε ὦρα ! έχτύπησε επτά !

Εκείνη δέν μπόρεσε νά συγκρατήση τούς λυγμούς της και έπεσε επάνω του...

Νά φύγη ! Έπρεπε λοιπὸν νά φύγη ;

Ψάναξε με φωνή πνιγμένη από δάκρυα :

— Νά φύγω ! Τώρα νά φύγω...

Τώρα που έξω, τώρα που είδα πόσο μ' αγαπήσες... πόσο μ' αγαπήσες... Νά φύγω λοιπὸν και νά σ' αφήσω μόνο, κατόμου, ετσι νά πεθάνης...έγὼ που αγαπήθηκα τόσο από σένα και που δέν σ' αγαπήσα διόλου... διόλου ; Νά φύγω χωρίς νά μπωρέσω νά σου άναποδώσω τή λατρεία αυτή τώρα στις λίγες αυτές στιγμές που μᾶς μένουν, χωρίς νά ρίξω τήν καρδιά μου στὰ πόδια σου για νά τήν πατησης... νά τήν συντριψης... νά τήν καταστρέψης ;...

«Ό ! Όχι ! Όχι... Όχι... Ποτέ...»

— Νά φύγεις ; τής είπε με ζωηροτάτη φωνή που άπορούσε πῶς έβγαινε από ένα έτοιμοθάνατο στήθος... Πήγαινε... ναι ! Είναι επτά... είναι ὦρα νά πηγαίνεις... Στὸ σπῆτι σου δέν πρέπει ν' άνησυχῶν... Θά σέ περιμένουν... Δέν πρέπει νά βάλουν κακό με τὸ νοῦ τους... Πήγαινε ! Αύριο ή ζωή θά σου χαμογελάσει... θά σὸ άνοιξη νέους δρόμους... θά τὰ ξεχάσεις... θά τὰ ξεχάσεις όλα... Μή λυπάσαι ! Πήγαινε... Ναι ! Πρέπει νά φύγεις, νά γυρίσεις σὸ σπῆτι σου, σὸν άντρα σου, σὸ παιδί σου... πρέπει νά τούς χαμογελάσεις... νά χαρῆς μαζί τους... νά με λημονήσης. Μή μου είπῃς όχι... πρέπει... τὸ θελω. Και αν σήμερα κατάλαβες εκείνο που δέν μπόρεσες νά καταλάβης ὡς τὰ τώρα και αν θέλεις νά μου άναποδώσεις; εκείνα που δέν μου ξεπλήρωσες ως σήμερα... δέχου... θελω όμως έγω νά διαλέξω τὸ νόμισμα της πληρωμῆς... Έλα... πλήρωσε... Η ύπακοή σ' αὐτὸ που σὸ ζητῶ θά είναι για μένα ή άναπόδοσις τῆς αγάπης μου... Πήγαινε... αὐτὸ μὸ φθάνει... θελω νά πεθάνω μόνος μου... τὸ θελω... εσύ νά επιστρέψης εκεί... Μή λυπάσαι... γύρισε... μή κλάψης, γιατί ὁ γυιὸς σου θά άντικριση νά μάτια σου κλαμμένα... Η μὸν και ύστατη χαρά που σὸ ζητῶ είναι αυτή... Πήγαινε... άκουσε με... μή μου τὸ άρνηθῆς, αν θέλεις νά πεθάνω εδχαριστημένος...»

Εκείνη υπήκουσε και έφυγε άφανη... σκυφή.

Ο Φρειδερίκος ντὲ Γκουίμτρο,μιση ὦρα άργότερα πέθανε μόνος. Claude Farrère

Ποτέ ὁ βασιλεὺς δέν πίπτε, όταν έπεσαν ὑπὲρ τού έθνους ενεργῶν. Δ. Βερναδάκης Πόση άφνειε 'ς τούς γονιούς τιμῆ και 'ς τή γενεά του ὁποιος πεθαίνει, τὸ σπαθί κρατώντας 'ς τή γενεά του. Σ. Τρικούπης